

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-122)

Jun (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 99)

612. ஸ்ரீத:

எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி, தன்னுடைய ப்ரேமை என்பதன் அழகை எப்போதும் பெரியபிராட்டிக்கு அளித்தபடி உள்ளவன். அவளுடைய மேன்மைக்கு காரணமாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) – ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ: ஜலாத் மத்ஸ்யாவிவ உத்த்ருதௌ – லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், “உன்னை விட்டு நீங்கினால் சீதையும் இல்லை, நானும் இல்லை. மீனைத் நிலைத்தில் போடுவது போன்று, உன்னைவிட்டு நீங்கினால் ஒரு முஹூர்த்தம் மட்டுமே தாங்குவோம்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-144) – விஷ்ணோரேஷா அநபாயிநீ – அவள் எப்போதும் மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு அகலாமல் உள்ளாள்
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (121-19) – அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா – சூரியனை விட்டு அதன் கதிர்கள் எப்படி இருக்காதோ, அது போன்று என்னை விட்டு சீதை இருக்கமாட்டாள்
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) – அநந்யா ராகவேணாஹம் – ராகவனை விட்டு நான் அகலமாட்டேன்

613. ஸ்ரீச:

இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (44-15) - ஸ்ரீய: ஸ்ரீச்ச பவேதகர்யா - மஹாலக்ஷ்மி செல்வங்களை அளிப்பதற்கும் காரணமாக உள்ளதால் ஸ்ரீச: எனப்படுகிறான். அல்லது அவளே இவனுக்கு ஈச்வரியாக உள்ளாள்; இதனால் ஸ்ரீச: ஆகிறான்; அனைத்து நிலைகளிலும் அவள் நியமிக்கப்பெற்றவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- ஆதாவாத்மகுணத்வேந போக்யரூபேண விக்ரஹே ஆதாரகஸ்வரூபேண தாஸீபாவேந வா ஸ்தா - முதலில் தனது எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்களால் வசீகரம் செய்கிறாள். சரீரத்தினால் அனுபவிப்பளாக உள்ளதாலும், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளதைத் தனது ஸ்வரூபமாக உடையதாலும் தாஸி போன்று அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறாள்
- பும்ப்ரதானேச்வரேச்வரீ - ப்ரக்ருதியில் உள்ள அனைத்திற்கும், அவனுக்கும் ஈச்வரி.

614. ஸ்ரீநிவாஸ:

கற்பகக் கொடிக்கு கற்பக வ்ருக்ஷம் போன்று, பெரியபிராட்டியாருக்கு ஏற்ற கொள்கொம்பாக உள்ளவன்.

615. ஸ்ரீநிதி:

ஆபரணப்பெட்டியில் வைக்கப்பட்ட இரத்தினமாலை போன்று, தனது திருமார்பில் பெரியபிராட்டியாரை வைத்துள்ளவன்.

616. ஸ்ரீவிபாவந:

அவளுடைய ஸம்பந்தம் மூலமாகவே இவன் ப்ரஸித்தி அடைந்தவன். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - யாருக்கு ஜனகனின் புத்ரியான சீதை மனைவியோ, அவனது தேஜஸ் என்பது புத்திக்கு எட்டாத ஒன்றாகும் - என்றது காண்க.

617. ஸ்ரீதர:

ஒளியை இரத்தினக் கற்களும், பரிமளத்தை மலர்களும், நிலவைச் சந்த்ரனும், இனிமையை அமிர்தமும் எவ்விதம் ஸ்வபாவமாகவே கொண்டுள்ளனவோ அது போன்று பெரியபிராட்டியை ஸ்வபாவத்திலேயே தரித்தவன். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (3-29) – ந ஹி ஹாதுமியம் சக்யா கீர்த்திராத்மவதோ யதா – ஒருவன் தனது கீர்த்தியை எவ்விதம் விடமாட்டானோ அது போன்று, இராமனால் சீதையை விடஇயலாது – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 122)

அதிகரணம் - 6 - ஆநந்தமயாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் “ஆனந்தமயன்” என்று கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

1-1-13 ஆநந்தமய: அப்யாஸாத்

பொருள் - ஆநந்தமயன் என்று ஓதப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; காரணம் அவனது ஆனந்தம் தொடர்ந்து படிக்கப்பட்டது.

விஷயம் - இப்படியாக இதுவரை அறியப்படவேண்டிய விஷயமான ப்ரஹ்மமானது ப்ரதானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதும்; ப்ரதானம் என்பது அசேதனமாக, ஸத்வ-ரஜோ-தமஸ் குணங்களின் அமைப்பாக, சேதனங்களின் இன்பத்துக்கு இலக்காக உள்ளது என்பதும் படிக்கப்பட்டது. இனி தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டதாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மமானது தூய்மையான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது கூறப்பட உள்ளது; இந்த ஆத்மாவானது மூன்று குணங்களால் ஆன ப்ரக்ருதியின் பிடியில் சிக்கியதால் எல்லையற்ற துன்பங்களை அடைந்து, அந்த ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியதால் தூய்மையை இழந்து காணப்படுகிறது.

தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் (2-1-1) - ஸ வா ஏஷ புருஷ: அந்நரஸமய: - இந்தப் புருஷன் அன்னத்தின் ரஸமயமாகவே உள்ளான் என்று தொடங்கி, (2-1-5) -

ஏதஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் அந்ய: அந்தர ஆத்மா ஆனந்தமய: - அப்படிப்பட்ட இந்த விஜ்ஞானமயனாகிற புத்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனும், அந்தராத்மாவாக உள்ளவனும் ஆனந்தமயன் - என்று முடிவதாக ஒரு பகுதி உள்ளது.

சந்தேகம் - இங்கு கூறப்பட்ட ஆனந்தமயன் என்பவன் ஜீவாத்மா என்ற பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றவனும், ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்ட பின்னர் மோக்ஷம் அடைபவனும் ஆகிய ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவா? அல்லது ஜீவாத்மாவே இவ்விதம் கூறப்படுகிறானா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் (இங்கு பூர்வபக்ஷி ஸாங்க்ய மதத்தை சேர்ந்தவர் ஆவார்) - ஆனந்தமயன் என்பது ப்ரத்யகாத்மா என்னும் ஜீவாத்மாவையே குறிக்கும். எப்படி? அந்த ஆனந்தமயனுக்கு தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் (2-6) - தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா - இந்த விஜ்ஞானமயனுக்கு இந்த ஆனந்தமயனே சாரீரத் தொடர்புடைய ஆத்மா - என்று ஆனந்தமயனுக்குச் சாரீர ஸம்பந்தம் கூறப்படுவதால் ஆகும். அதாவது சாரீரத்துடன் தொடர்புடைய ஆத்மாவே இங்கு கூறப்படுகிறான்.

எதிர்வாதம் - ஜகத்காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை எளிதாக உணர்த்தும்விதமாகவே ச்ருதிகள் அன்னமயன் என்று தொடங்கி, அதே ஜகத்காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மமே ஆனந்தமயன் என்று உபதேசிக்கிறது. ஜகத்காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக உள்ளது என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - ததைக்ஷத - அது எண்ணியது - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினோம்.

பூர்வபக்ஷம் - நீங்கள் கூறுவது உண்மையே. ஆனால் ஜகத்காரணம் என்பது ஜீவனே ஆவான். பின்வரும் வரிகளில் ஜகத்காரணத்தையும் ஜீவனையும் ஒன்றாகப் படித்துள்ளது காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-3) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - நானாகவே உள்ள இந்த ஜீவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டு, பல நாம ரூபங்களுடன் வெளிப்படுகிறேன்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் தவம் அஸி ச்வேதகேது - ச்வேதகேதுவே! நீயே பரம்பொருள் ஆவாய்.

இங்கு, ஸோ அயம் தேவதத்த: - இது அந்த தேவத்தனே - என்பது போன்று ஒற்றுமை படிக்கப்பட்டுள்ளது; அதாவது இந்த ஜகத்காரணம் அந்த ஜீவனே - என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஸ்ருஷ்டியைத் தொடர்ந்து, ஸங்கல்பித்தல் என்று கூறுப்படுவதும் சேதனமாகிய ஜீவனுக்குப் பொருந்தும். ஆகவே அசேதனத்துடன் தொடர்புகள் அற்றவனாகிய ஜீவனே அடையப்பட வேண்டியவன் என்பதை தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் - என்று உபதேசித்தது. இப்படியாக அசேதனத் தொடர்பு அற்ற ஜீவனின் ஸ்வரூப லக்ஷணம் குறித்து தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம: - உண்மையானது, ஞானமயமானது, எல்லையற்றது ப்ரஹ்மம் - என்று தெளிவாக உரைத்தது. மோக்ஷம் என்பது ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தை அடைதலே என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) - ந ஹ வை ஸசரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோ ரபஹதி அஸ்தி அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ம்ருத: - சரீரத்துடன் கூடியவனுக்கு விருப்பமானது, விருப்பம் அற்றது என்பவை அழிவது கிடையாது; சரீரம் அற்றவனை விருப்பமானதும், விருப்பம் அற்றதும் தீண்டுவது இல்லை - என உபதேசித்தது காண்க. ஆகவே அவித்யை என்பதுடனான ஸம்பந்தம் நீங்கப் பெற்ற ஜீவனின் ஸ்வரூபமே அடையத்தக்கது என்றும், அந்த ஜீவனே ஆனந்தமயன் என்றும் கூறப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 122)

மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகவேண்டுமா என்னும் சந்தேகம்
நீக்குதல்

மூலம் - இவ் அவகாசத்திலே வேறே சிலர் ஆஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரார்த்த விச்வாஸம் பிறக்குமதுக்கு மேற்பட மஹாவிச்வாஸமென்று ஒன்று உண்டோ? ஆகையால் இதுவும் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த ஸாதாரணமாமத்தனை போக்கி ப்ரபத்திக்கு விசேஷித்து அங்கமாகவற்றோ? என்று நினைப்பார்கள். அதுவும் ந விச்வஸேதவிச்வஸ்தே விச்வஸ்தே நாதிவிச்வஸேத் இத்யாதிகளிலே விச்வாஸ தாரதம்யம் ப்ரஸித்தமாகையாலும், இவ்விடத்தில் அதிசயித விச்வாஸம் அங்கமென்கிற வசநத்தாலும் பரிஹ்ருதம். இப்படி புருஷவிசேஷங்களிலே விச்வாஸ தாரதம்யமுண்டென்னும் இடத்தை ஸ்ரீமதஷ்டாசுஷர ப்ரஹ்மவித்யையிலே

யஸ்ய யாவாம்ச்ச விச்வாஸ: தஸ்ய ஸித்திச்ச தாவதீ
ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே

என்று ஸ்ரீநாரதபகவான் அருளிச்செய்தான். மந்தவிச்வாஸரான ப்ரபந்நாபாஸரையும் முடிவிலே ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கும்; எங்ஙனேயென்னில்,

ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம்
பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி

இத்யாதிகளிலும் இவற்றையடியொற்றின த்வத் அங்க்ரிமுத்திச்ய, உதீர்ணஸம்ஸார என்கிற ச்லோகங்களிலும், “மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று” இத்யாதிகளிலும் அபிப்ரேதமானபடியே இவன் பலஸித்திக்குக் கோலின காலத்துக்குள்ளே உபாய பூர்த்தியை உண்டாக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்தை நினைத்து,

வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்ம ஸந்ததி:
தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ

என்று தேவலனைக் குறித்து ஸ்ரீசாண்டில்ய பகவான் அருளிச்செய்தானிறே.

சரண்யம் சரணம் ச த்வமாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய: என்றதுவும் மஹர்ஷிகளுக்கே விச்வாஸம் கூடுவது; இவர்கள் வாக்யத்தையிட்டு மந்த விச்வாஸரைத் தெளிவிக்க வேணும் என்றபடி. இப்படி விச்வாஸ தாரதம்யமுண்டாகையால் யதாசாஸ்த்ரம் மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்த்யங்கமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “ஆஸ்திகன் ஒருவனுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவை குறித்து திடமான நம்பிக்கை ஏற்பட்ட பின்னர், மஹாவிச்வாஸம் என்பதும் வேண்டுமோ? ஆகவே இத்தகைய நம்பிக்கை என்பது சாஸ்த்ரங்களில் கூறியபடி பொதுவானதாகவே இருக்கும் அல்லாமல், ப்ரபத்திக்கு மட்டும் தனியாகக் கூடுமோ?”, என்று கேட்கலாம். இதனை மறுப்போம். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (37-9) - ந விச்வஸேதவிச்வஸ்தே விச்வஸ்தே நாதிவிச்வஸேத் - தன்னிடம் ஒருவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றால், அவனை நம்பக்கூடாது; நம்பிய ஒருவனிடம் கூட மிக அதிகமான நம்பிக்கை வைத்தல் கூடாது - போன்ற வரிகளில் நம்பிக்கை வைக்கும் அளவுகளில் வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதை அறியலாம். மேலும் மஹாவிச்வாஸம் என்பது ப்ரபத்தியின் அங்கம் என்று கூறுகின்ற வரிகளாலும் இந்த வாதம் தள்ளப்படவேண்டியதே ஆகும். ஸ்ரீமதஷ்டாசுடர ப்ரஹ்மவித்யையில், பல்வேறு அளவிலான நம்பிக்கையுடன் பல்வேறு மனிதர்கள் உள்ளனர் என்பதை நாரதமஹரிஷி, நாரதீய கல்பத்தில் (1-14) - யஸ்ய யாவாம்ச்ச விச்வாஸ: தஸ்ய ஸித்திச்ச தாவதீ ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே - யார் ஒருவனுக்கு மூலமந்த்ரத்தில் எந்த அளவு நம்பிக்கை உள்ளதோ, அந்த அளவே அவனுக்குப் பலன் கிடைக்கும்; மூலமந்த்ரத்தின் மேன்மை இவ்வளவே என்று அளவிட்டு உரைக்க இயலாது - என்றது காண்க. ஒருவன் ப்ரபந்நனாக இருந்தபோதிலும், ப்ரபத்திக்கு உரிய அங்கங்கள் முழுமையாக இன்றி உள்ளபோதிலும் அவனை ஸர்வேச்வரன் கண்டிப்பாகக் காப்பாற்றுகிறான். இதற்கான ப்ரமாணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (70-84) - ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹிரிதித்யக்ஷரத்வயம் பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம்

ப்ரதி - ஹரி: என்னும் இரண்டு எழுத்து கொண்ட மந்திரம் யாரால் உச்சரிக்கப்பட்டதோ, அவனால் மோக்ஷத்திற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டதாகிறது - என்பதாகும். இந்தக் கருத்தைப் பின்பற்றியே கீழே உள்ள வரிகள் உள்ளதைக் காண்க:

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (28) - த்வத் அங்க்ரிமுத்திச்ய - உனது திருவடிகளைக் குறித்து எப்போதாவது, யாராலாவது, எப்படியாவது அஞ்சலி செய்யப்பட்டால் போதுமானது; அது அனைத்து பாவங்களையும் நீக்குகிறது.
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (29) - உதீர்ணஸம்ஸார - உனது திருவடிகளின் மீது உள்ள பக்தி என்னும் அமிர்தமான கடலின் ஒரு திவலை போதுமானது; அதுவே மிகப்பெரிதாக எரிகின்ற ஸம்ஸாரம் என்னும் காட்டுத்தீயை அணைக்கவல்லது.
- திருமாலை (4) - மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று - நெய்க்குடத்தை மொய்க்கும் எறும்புகள் போன்று தன்னைச் சூழ்ந்த கொடிய வினைகள் அனைத்தையும் "கோவிந்த" என்னும் திருநாமத்தால் சடித்ரபந்து போக்கிக் கொண்டான்.

இந்த வரிகளில் கூறப்பட்டது போன்று ப்ரபந்நனின் பலனுக்கு ஏற்றதான உபாயத்தை ஸர்வேச்வரன் தானாகவே சீர்செய்து, தக்க சமயத்தில் காப்பாற்றுகிறான். இந்தக் கருத்தை மனதில் கொண்டுதான் தேவலர் என்னும் முனிவரிடம் ஸ்ரீசாண்டில்ய மஹரிஷி, சாண்டில்ய ஸம்ஹிதையில் - வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்ம ஸந்ததி: தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ - (உமக்குச் சரணாகதி என்னும் உபாயத்தில் நம்பிக்கை உள்ளது; ஆனால் மஹாவிச்வாஸம் இல்லை) ஆகவேதான் பல பிறவிகள் உமக்கு வீணாகக் கழிந்தன; இந்தப் பிறவியும் அவற்றில் ஒன்று என்று எண்ணி விடாதபடி, ப்ரபத்தியைச் செய்வீராக - என்றார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-18) - சரண்யம் சரணம் ச த்வமாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய: - மஹரிஷிகள் உன்னையே சரணம் அடையத்தக்கவன் என்றும், சரணம் அடைந்தவர்களைக் காப்பவன் என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாவிச்வாஸம் என்பது மஹரிஷிகளுக்கே எளிதாக ஏற்படுகிறது அல்லவோ? ஆனால் இப்படியாக உள்ள இவர்களின் வாக்கியங்கள் மூலமாக குறைவான மஹாவிச்வாஸம் கொண்டவர்களைத் திருத்தவேண்டும். ஆகவே நம்பிக்கை என்பதில் இவ்விதமாக ஏற்றத்தாழ்வுகள் உள்ளதால், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதான மஹாவிச்வாஸம்

என்பது ப்ரபத்திக்கு அங்கம் என்னும் கருத்தில் எந்தக் குறையும் இல்லை என்றாகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 78)

247. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளதிசங்கை பண்ண இருவரையு
மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

அவதாரிகை - இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும் மங்களாஸாஸநத்திலே
மூட்டு மென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார்
(இளையபெருமாளை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி அழகு போன்றவை, அனைவரையும்
அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடும்படிச் செய்யும் என்பதை மேலும் ஓர்
உதாரணம் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி
ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள்
படுத்துக்கொடுத்த பர்ணசய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும்
பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, “பால்யாத் ப்ரப்ருதி” ஸுஸ்நிக்தராகையாலே
என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத் தூணியும் கட்டின விரற்சரடும்
நாணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்
போலே வளைய வருகிற இளையபெருமாளைக் கண்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், ஒரு
தம்பி தாயைக் கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கி கட்டின காப்போடே காட்டிலே
தள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதியொரு தம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்
செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாது என்றதி சங்கை
பண்ணி, அப்படி யேதேனுமொரு தீங்கு நினைக்கில் இவன் றன்னைத் தீரக்
காணக்கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க் கொண்டு இவரிட்டவடியிலே

அடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்றொழிற் செய்து திரியும் பரிகரம், “அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனானவன்னியன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என் செய்யத் தேடுகிறார்களோ” என்று இருவரையுமதி சங்கை பண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை யழியச் செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக் கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

விளக்கம் - இராமன் கானகம் எழுந்தருளியபோது ச்ருங்கிபேரம் என்ற இடத்தில் தங்கி, குஹன் என்ற ஓடக்காரனை நலம் விசாரித்தார். அங்கு தங்கியபோது இராமனுடைய திருமேனியின் மென்மையான ஸ்வபாவத்தை அறிந்த லக்ஷ்மணன், அதற்கு ஏற்றபடியாக அமைத்துக் கொடுத்த படுக்கையில், இராமனும் சீதையும் சயனித்தனர். அப்போது, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) – பால்யாத் ப்ரப்ருதி - சிறுவயது முதலே இராமனிடம் அன்புடன் இருந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப லக்ஷ்மணன் அன்புடன் இருந்த காரணத்தினால், இராமனுக்கு என்ன நேருமோ என்று அச்சம் கொண்டவனாக, முதுகில் கட்டப்பட்ட அம்பறாத்தூணியும், அம்பு விடுவதற்காக இடையில் கட்டப்பட்ட சரகும், நாணில் ஏற்றி நடுவில் பிடித்தபடி இருந்த அம்புமாக, நடமாடும் மதிள் சுவர் போன்று அவர்கள் சயனித்த இடத்தை வலம் வந்தபடி இருந்தான். இதனைக் கண்ட குஹன் தனது மனதில், “தம்பியான பரதன் தனது தாய் மூலமாக இவனிடமிருந்து நாட்டை வாங்கிக் கொண்டு, கட்டிய ஆடையுடன் கானகம் அனுப்பிவிட்டான். இவனும் அவனைப் போன்றுள்ள தம்பி அல்லவோ? யாரும் இல்லாத இடத்தில் இராமனை என்ன செய்வதற்கு எண்ணியபடி இவ்விதம் ஆயுதத்துடன் தயாராக உள்ளானோ என்று புரியவில்லையே”, என்று சந்தேகம் கொண்டான். அப்படி இவன் இராமனுக்கு ஏதேனும் தீமை செய்தால், இவனைக் கொன்றுவிடுவோம் என்று முடிவு செய்தவனாக, தனது கையில் வில்லும் அம்புமாக லக்ஷ்மணன் வைத்த ஒவ்வொரு அடியின் பின்னேயும் தானும் சென்றான். இவர்கள் இருவரையும், குஹன் இட்ட கட்டளையை ஏற்று வேலை செய்கின்ற குஹனின் வீரர்கள் கண்டனர். அவர்கள் தங்களது மனதில், “லக்ஷ்மணன் இராமனின் உறவினன், இந்த குஹன் தீமை என்பதைச் செய்யவல்ல காட்டுவாசி, இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து இராமனுக்கு என்ன தீங்கு செய்ய எண்ணுகிறார்களோ”, என்று அஞ்சினர். இப்படியாக இவர்கள் மீது சந்தேகம் கொண்டு, இவர்கள் ஏதேனும் தீமை செய்தால் அவர்களை அழித்து, நாம் இராமனையும் சீதையையும் காப்பாற்றுவோம் என்று

முடிவு செய்தனர். இப்படியாக இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கையில் வில்லை ஏந்தியபடி இராமனைக் காத்து நின்றனர்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் “நியமய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாமிஷுதிம் பரந்தப: - மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலாம் ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாண ப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: - அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா: - என்று ஒற்றை ராத்தியில் வருத்தாந்தத்தைச் சொன்னானிறே.

விளக்கம் - பரதனுக்கு ச்ருங்கிபேரத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியை குகன் உரைக்கும்போது பின்வருமாறு கூறினான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-22,23) - நியமய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாமிஷுதிம் பரந்தப: - மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலாம் ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாண ப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: - அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா: - எதிரிகளை அழிக்கவல்ல லக்ஷ்மணன் அம்புடன் நிறைந்த அம்பறாத்தூணியைத் தனது முதுகில் கட்டியவராக, பெரிய வில் ஒன்றை நாண் ஏந்திப் பிடித்தபடி, இரவுப்பொழுது முழுவதும் இராமனுக்குக் காவலாக நான்கு பக்கமும் சுற்றி வந்தார். அதன் பின்னர் நானும் உயர்ந்த அம்புகள் கொண்ட வில்லை ஏந்தியபடி, லக்ஷ்மணன் பின்னே சென்றபடி இருந்தேன். எனது இனத்தைப் சேர்ந்தவர்கள் விழிப்புடன் வில் ஏந்தி இந்திரனுக்கு நிகரான இராமனைக் காத்தபடி நின்றனர் - என்றனர்.

248. ஒரு நாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

அவதாரிகை - ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்குமன்று கண்டமாத்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸநையிலலையே; இப்படியிருக்கச் செய்தே, இவர்களுக்கிவ் வாதரம் கூடினபடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒரு நாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – குகன் மற்றும் அவனது வீரர்கள் ஆகியோருக்கு இராமனை அன்றுதான் கண்டனர் என்ற நிலை உண்டு. அவர்கள் இராமனுடன் அதற்கு முன்பாகப் பழகியது இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது, இவர்களுக்கு இராமனைக் காப்பதில் இத்தகைய ஈடுபாடு தோன்றியது எப்படி என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது நெடுநாள் வாஸநை பண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முக தர்சனம் பண்ணினவர்களையும் அவன் விக்ரஹ வைலக்ஷணயம் படுத்தும்படியாய்த் திதுவென்கை. “ஸதாப்ச்யந்தி” பண்ணினாரோபாதி ஸக்ருத் தர்சனம் பண்ணினாரையும் ப்ரேமாந்தராய் அஸ்தாநே பயசங்கையாலே அநுகூலரையுமதி சங்கை பண்ணிப் பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றாயினே பகவத் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யமிருப்பது.

விளக்கம் – நீண்டநாள் பழகவேண்டும் என்பது இல்லாமல், ஒரு நாள் திருமுகத்தைக் கண்டாலே போதுமானது, அவனது திருமேனியின் மேன்மையானது அவர்களைப் படுத்தும் பாடு இதுவே என்கிறார். உபநிஷத்துக்களில் – ஸதா ப்ச்யந்தி - எப்போதுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனை எப்போதுமே பார்த்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் போன்றே, ஒருமுறை கண்டவர்களும் அவன் மீது கொண்ட அன்பினால் தங்களை மறக்கிறார்கள். அவன் மீது மிகவும் அன்புடன் உள்ளவர்களைக் கண்டபோதிலும் இவர்கள், “என்ன ஆபத்து வருமோ” என்று சந்தேகம் கொண்டு, பரிவாக ஸர்வேச்வரனை நோக்கும்படியாக அல்லவோ அவன் திருமேனி அழகு உள்ளது!

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

அவதாரிகை - இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்ச் சொன்னவர்களைக் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசஸந நிஷ்டையை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் இந்தப் பொருளை விளக்கும் பொருட்டு, மேலே கூறப்பட்ட உதாரணங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாகிய ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸநம் செய்கின்ற ஈடுபாட்டினை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்கள்) என்று சக்ரவர்த்தி முதலாகக் கீழ்ச்சொன்ன வதிகாரிகளையடையப் பராமர்சிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங் காட்டில், பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிற்காட்டில் மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஆனாலும், (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில்; இவ்வர்த்த நிஷ்டையில்வர்களுடைய வாதிக்கத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷய வைவசுஷண்ய கலுஷசித்தராய் இதுக்கென் வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோக்கினவர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாருமென்றபடி. (நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து) என்றது - இவ்விஷயத்திலே அந்வயித்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரேமாபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்றமற்றிருக்கிற நம்போல்வார் மாத்ரமென்று சொல்லலாம்படியாய்த் தென்றபடி. (ஆழ்வார்கள் நிலை) என்றது - மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்ட்டையென்றபடி.

விளக்கம் - “இவர்கள்” என்ற பதம் சூர்ணை 246ல் கூறப்பட்ட தசரதன் போன்றவர்களைக் குறிப்பதாகும். ஆனால் அவர்களைப் பொதுவாக உரைக்கும்போது, பெரியபிராட்டியான சீதையையும் சேர்த்து உரைக்கலாமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆழ்வார்களுக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வாரைக் காட்டிலும் பெரியாழ்வாருக்குத் திருப்பல்லாண்டு மூலம் ஏற்றம் கூறுவது போன்று, இராமனுடன் இன்பத்தில் பரவசம் அடைந்து நிற்கும் பிராட்டியைக் காட்டிலும் அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டும் என்று ஈடுபாடு கொண்ட ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்றம் கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. ஆனாலும் “நம்முடைய வரிசையில்” என்று சீதையைக் கூறலாமோ என்றால் - திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஆழ்வார்களுக்கு இருந்த ஈடுபாடு காரணமாக அந்தப் பதமானது, ஸர்வேச்வரனுடைய மென்மை மற்றும் திருமேனி அழகு போன்றவற்றைக் கண்டு கலங்கியபடி, “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ”, என்று பரிவுடன் நோக்குகின்ற மேலே கூறப்பட்ட அனைவரையுமே குறிக்கிறது என்று கருத்து. “நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து” என்பது என்ன? அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஈடுபட்டுள்ளபோதிலும்,

ஸர்வேச்வரனிடம் ப்ரேமை கொள்ளாத காரணத்தினால் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஈடுபாடு கொள்ளாத நம்மைப் போன்றவர்கள் என்று கூறலாம்படியாக ஆழ்வார்களுக்குத் திருப்பல்லாண்டில் உள்ள ஈடுபாடு என்று பொருள்.

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

அவதாரிகை - இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்களாசாஸநத்தில் வந்தால் தங்களி லொப்பர்களொ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ஆழ்வார்கள் ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒத்தவர்களாக இருப்பார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மங்களாசாஸநத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசி யுண்டென்கை.

விளக்கம் - திருப்பல்லாண்டு பாடுவதைப் பொறுத்தவரை மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பதை அறியவேண்டும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 88)

1.7.7 யானொட்டி யென்னுள் இருத்துவ மென்றிலன்

தானொட்டி வந்து என் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து
ஊனொட்டி நின்று என்னுயிரில் கலந்து இயல்
வானொட்டுமோ இனியென்னை நெகிழ்க்கவே?

பொருள் - “நான் ஒப்புக்கொண்டு எனது மனதில் ஸர்வேச்வரனை இருக்கச்செய்வேன்”, என்று எண்ணவில்லை. அப்படி அல்லாதபோது தானாகவே வந்து, எனது மனதில் இருப்பேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தான். இதனால் ஸ்வதந்த்ரமாகத் திரிந்த எனது மனதை நான் அறியாதபடி வசப்படுத்தினான். அதன் அடிப்படையாகவே எனது சரீரத்தில் பொருந்தி நின்றான். பின்னர் எனது ஆத்மாவில் மெதுவாகக் கலந்தான். இதன் மூலம் தனது இருப்பை அடைந்ததாக எண்ணியபடி உள்ள அவன், “நான் அவனை விட்டுச்செல்கிறேன்”, என்றால் விடுவானோ?

அவதாரிகை - “குணத்ரயவச்சயராய்ப் போந்தீர்; காதாசித்கமாக ‘அவனை விடேன்’ என்கிறீர்; உம்முடைய வார்த்தையை விச்வஸிக்கப்போமோ?” என்ன; நான் “அவனை விட்டாலும், அவன்தான் என்னை விடான்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “நீவிர் மூன்று குணங்களுக்கும் அகப்பட்டவராக உள்ளீர்கள். ஒரு காலகட்டத்தில் - அவனை நான் விடமாட்டேன்

– என்கிறீர்கள். உம்முடைய சொற்களை நாங்கள் எப்படி நம்புவது?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் அவனை விட்டு அகன்று செல்ல முயன்றாலும், அவன் என்னை விடமாட்டான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யான் இத்யாதி) இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது. “ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடைய பாடே இருப்போம்” என்றால், “ஒட்டேன்” என்பரே; “ஆகில் இங்கே இருக்கக் கடவோம்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. நான் இசைந்து “என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கவேணும்” என்றிலேன். (தானொட்டி வந்து) “அத்ய மே மரணம் வாபி தரணம் ஸாகரஸ்ய வா” என்று, ‘இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட இல்லை’ என்றாப்போல், ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்றுப் புகுந்தது.

விளக்கம் – (யான் இத்யாதி) - “அவனை நான் மனதில் நிலை நிறுத்துவேன்” என்னும் இசைவு என்பது என்னில் இருந்து முதலில் வெளிப்பட்டது என்றால் அல்லவோ, அவனை விடல் என்பதும் என் மூலமாகத் தொடங்கும்? இவர் முன்பு ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருந்தார் என்றால்தான், அவன் இவரது மனதில் நிலை நிற்பது என்று சபதம் செய்தபடி வரவேண்டும் அல்லவோ? மனதில் வருவதற்கு வழிவிட்ட ஒருவரிடம், “நான் வந்தே தீருவேன்”, என்று கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லையே! ஆகவே இங்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்தான் என்று கூறப்பட்டதால், தான் முன்பு ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருந்ததைக் காண்பிக்கிறார் “ஆழ்வீர்” என்று தொடங்கி. ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “ஆழ்வீர்! நாம் வந்து உம்முடைய மனதில் புகுந்து அங்கேயே இருப்போம் என்று கூறினால் இவர் மாட்டேன் என்று கூறிவிடுவாரே”, என்று எண்ணினான். இதனால், “இங்கே இருக்கக் கடவோம்”, என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி வந்தான் என்கிறார். நான் ஒப்புக்கொண்டு, “எனது இதயத்தில் எப்போதும் இருக்கவேண்டும்”, என்று கூறவில்லை. (தானொட்டி வந்து) - தானாகவே ஒரு சபதம் செய்தபடி வந்து. இங்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்தமைக்கு ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-8) – அத்ய மே மரணம் வாபி தரணம் ஸாகரஸ்ய வா – நான் இப்போது மரணம் அடையவேண்டும் அல்லது இந்த ஸமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டும் என்று இராமன் ஸங்கல்பம் செய்தான் – என்ற வரிக்கு ஏற்ப, ஆழ்வாரை அடைந்தே தீருவது என்று ஸங்கல்பம் செய்தான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (என் தனி நெஞ்சை) தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமாய், அவிதேயமான நெஞ்சை . (வஞ்சித்து) தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படி பண்ணி. பின்னைச் செய்ததென்? என்னில் - (ஊனொட்டி நின்று என் உயிரில் கலந்து) “சரீரத்தைப் பற்றி நிற்கிற என்னுயிரிலே கலந்து” என்கிறார் என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, “அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைபோலே என்னுடைய சரீரத்தைப் பற்றி நின்று பின்னை என் பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. (இயல்வான்) இப்படியை ஸ்வபாவமாக உடையவன் என்னுதல்; இப்படி எதிர் சூழல் புக்கு உத்ஸஹித்தவன் என்னுதல். (ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே) இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் தன்பக்கலில் நின்றும் நெகிழ்ந்து போவேன்” என்றால் அவன் இசையுமோ? எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞாநம் பலிக்குமளவாகக் கொண்டு. நான் அகன்று போவேன் என்றால் அவன் ஸம்வதிக்குமோ?

விளக்கம் - (என் தனி நெஞ்சை) - அவன் தானாகவே வலிய வந்து திருத்த முயன்றாலும், மற்றவர்களுக்கு எளிதில் வசப்பட்டாமல், சுதந்திரமாகத் திரிந்தபடி உள்ள எனது நெஞ்சத்தை. (வஞ்சித்து) - தன்னுடைய சீலம் போன்ற திருக்கல்யாண குணங்களாலும், தனது வடிவழகாலும் வசீகரம் செய்து, தனக்கு வசப்படும்படியாகச் செய்தான். அதன் பின்னர் என்ன செய்தான்? (ஊனொட்டி நின்று என் உயிரில் கலந்து) - “சரீரத்தைத் தாங்கி நிற்பதான எனது உயிருடன் கலந்து”, என்று சிலர் பொருள் உரைப்பார்கள். இதற்கு நஞ்ஜீயர், “தனக்குப் பிடித்தமான விஷயங்களில் உள்ள அழுக்கையும் விரும்புவது உண்டு அல்லவோ? இது போன்று அழுக்கான எனது சரீரத்தைப் பற்றி நின்றான்; அப்போது நான் அவனை விலக்கவில்லை; இதனால் என் ஆத்மாவுடன் கலந்தான்”, என்பார். (இயல்வான்) - இவ்விதம் செல்வதைத் தனது ஸ்வபாவமாகவே கொண்டுள்ளவன். (ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே) - இப்படியாக என்னிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பார்க்காமல், தானாகவே வலிய வந்து என்னை எடுத்துக் கொண்டவன்; “அவனிடமிருந்து நான் விலகிச் செல்வேன்”, என்று கூறினால் என்னை விட்டுவிடுவானோ? எனக்கு பகவத்ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முயற்சி செய்தான்; அத்தகைய ஞானம் எனக்குப் பிறந்து, அந்த ஞானம் பலன் அளிக்கத்

தொடங்கும்போது, “நான் அகன்று செல்கிறேன்”, என்று கூறினால் அவன் சம்மதம் தெரிவிப்பானோ?

1.7.8 என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்

தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான் இனி
பின்னை நெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை
முன்னையமரர் முழுமுதலானே.

பொருள் - அவனால் அளிக்கப்பட்ட ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை ஆகியவற்றை உடையவனாக, அவனைத் தவிர வேறு யாரிடமும் செல்லாதவனாக நான் உள்ளேன். இப்படிப்பட்ட என்னை அவன் பிரிந்தாலும், தன்னால் வஞ்சகமாகக் கவரப்பட்டதான எனது உள்ளத்தைத் தன்னிடம் இருந்து பிரிப்பதற்கு, அனைத்து ஆற்றலும் கொண்டவனாகிய அவனால் இயலாது. எப்படி என்றால் – நப்பின்னை பிராட்டியின் நீண்ட மூங்கில் போன்ற தோள்களால் அணைக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சி என்ற மேன்மை கொண்டவனும், அனைத்திற்கும் பூர்வர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகளின் இருப்பு போன்ற அனைத்திற்கும் முதன்மையாக உள்ளவனும் என்பதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - “நான் விடேன், அவன் விடான்” என்றாற்போலே சொல்லுகிறதென்? இனி அவன்தான் “பிரிப்பேன்” என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்.

விளக்கம் - “நான் விடமாட்டேன், அவன் விடமாட்டான்” என்று தொடர்ந்து கூறியபடி ஏன் இருக்கவேண்டும்? அவன் தானாகவே “பிரிப்பேன்” என்று முடிவு செய்தால் கூட, அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்ட எனது நெஞ்சத்தை, அவனாலும் பிரிக்க இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது; இவ்வரிய செயலைச் செய்யிலும். (என்னுடை நன்னெஞ்சம் தன்னை அகல்விக்க) “நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி” என்றும், “தொழுதெழு என் மனனே” என்றும் சொல்லலாம்படி தன் பக்கலிலே அவகாஹித்த

நெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க. (தானும் கில்லான்) ஸர்வசக்தியென்னா, எல்லாஞ்செய்யப்போமோ? என்? செய்து போந்திலனோ இது நெடுங்காலம்? என்ன, (இனி) அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான். “இனி” என்கிற உரப்பு எத்தைப் பற்ற? என்னில், அத்தைச் சொல்லுகிறது மேல். (பின்னை இத்யாதி) நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுக்கு அந்த:புர பரிசுமான வஸ்துவை அகற்றப்போமோ? நப்பின்னை பிராட்டியுடைய நெடிதாய்ச் சுற்றுடைத்தாய்ப் பசுமையையுடைத்தான மூங்கில் போலேயிருக்கிற தோளோடே அணைகையால் வந்த பெருமையையுடையனாய், “யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:” என்கிறபடியே பழையராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகள் தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன், தானும் கில்லான். “ஹர்யருசுஷகண ஸந்நிதென” என்கிறபடியே அவர்கள் ஸந்நிதியிலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று; நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரம் எங்ஙனே அகற்றும்படி?

விளக்கம் - (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) - அவனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற என்னை, தானாகவே அவனால் அகற்ற இயலாது. பெரிய திருவந்தாதி (1) - நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - தொழுதெழு என் மனனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய பக்கம் உள்ளே புகுந்து நிற்கின்ற எனது மனதை அகலும்படிச் செய்வதற்கு. (தானும் கில்லான்) - “அவன் அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன் ஆயிற்றே, அவனால் இதனைச் செய்துவிட இயலாதோ”, என்று சிலர் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாக இருந்தால் மட்டும் என்ன? இதனை அவனால் செய்து விட இயலுமோ?”, என்றார். இதற்கு அவர்கள், “அவன்தான் இத்தனை காலம் செய்தானே! உம்மை இப்படி ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தான் அல்லவா?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் விடை அளிக்கிறார். (இனி) - இனிமேல் வரப்போகும் காலங்களில் அவ்விதம் செய்யமாட்டான். இனிச் செய்யமாட்டான் என்ற உறுதியான எண்ணம் எவ்விதம் ஏற்பட்டது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (பின்னை இத்யாதி) - நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக நான் பற்றியுள்ளேன். நித்யஸூரிகளின் சபையில் அவன் வீற்றுள்ளபோது, அவனுடைய அந்தரங்கக் கைங்கர்யம் செய்கின்ற வஸ்துவான என்னை அகற்ற இயலுமோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியின் நீண்டதாகவும், அகன்றதாகவும், பசுமையான மூங்கில் போன்றதாகவும் உள்ள திருத்தோள்களை அணைப்பதால் இவனுக்கு மிகுந்த பெருமை ஏற்படுகிறது. யஜூர்வேதம் - யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா: -

ஞானம் கொண்டவர்களும், முன்னரே தோன்றியவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகள் எங்கு உள்ளனரோ, அத்தகைய பரமபதத்தில் – என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் பழையதாக இருக்கின்ற நித்யஸூரிகளின் ஸ்வரூபம் மற்றும் இருப்பு போன்றவற்றைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன் – இப்படிப்பட்டவனாக உள்ள அவனாலும் இயலாது என்று கருத்து. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (11-32) - ஹர்யருக்ஷகண ஸந்திதேள - பழையமையான வானர வீரர்களின் நடுவே நின்று சபதம் செய்தான் – என்று கூறுவது போன்று, நித்யஸூரிகளின் நடுவே இருந்தபடி இவன் சபதம் செய்துள்ளான். இப்படி உள்ளபோது நப்பின்னைப் பிராட்டியின் புருஷகாரம் எவ்விதம் என்னை அகற்றும் என்றும் பொருள் உரைக்கலாம்.

1.7.9 அமரர் முழுமுதல் ஆகியவாதியை

அமரர்க்கமுதீந்த ஆயர்கொழுந்தை
அமர வழுமபத் துழாவியென்னாவி
அமரத் தழுவிற்று இனியகலுமோ

பொருள் – நித்யஸூரிகளின் ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் போன்ற அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தலைவனை, அமரர்கள் விரும்பிய அமிர்தத்தை அவர்களுக்கு அளித்தவனை, தன்னுடன் உறவு கொண்டிருந்த ஆயர்களின் நாயகனை எனது ஆத்மாவானது மிகவும் நெருக்கமாகச் சென்று, இனி யாராலும் பிரிக்க இயலாது என்று உள்ளபடியாக மகிழ்வுடன் கலந்தது. இனி பிரிவதற்கு விதி ஏதும் உண்டோ?

அவதாரிகை - “தானும் கில்லான்” என்கிற ப்ரஸங்கந்தான் என்? ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “தானும் கில்லான்” என்று உறுதியாக உரைத்தமைக்கு என்ன காரணம்? அவனும் இந்த ஆத்மாவும் “ஒரே பொருள்” என்று கூறலாம்படியாகக் கலந்து நின்றபின் எவ்விதம் பிரிப்பது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமரர்முழுமுதலாகிய) நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதியாதிகள் தன் அதீநமாம்படி இருக்கிறவனை. (ஆதியை) இது தொடங்கி

லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது. தன்பக்கல் பாவபந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கே இருக்கிறவர்களுக்கும் தன்னை வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்கும்வனை. (அமரர்க்கு அமுது ஈந்த) அவன் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு, “எங்களுக்கு நீ வேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும்” என்பார்க்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுக்கும்வனை. (ஆயர்கொழுந்தை) “அவ்வம்ருதம் வேண்டா, நீ அமையும்” என்பார்க்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக் கொடுக்கும்வனை.

விளக்கம் - (அமரர்முழுமுதலாகிய) - நித்யஸூரிகளின் ஸ்வரூபம், இருப்பு போன்ற அனைத்தும் தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதாகச் செய்கிறவனை. (ஆதியை) – இதுவரை நித்யவிபூதி விஷயமாக உரைத்து வந்தார். இனி லீலாவிபூதி விஷயமாக உரைக்கத் தொடங்குகிறார். தன்னுடனான ஸம்பந்தத்தை எப்போதும் கொண்டுள்ள ஆத்மாவைப் பிரிக்க இயலாது என்று அறியாமல் உள்ள இந்த உலகினருக்கு, தன்னை ஆராதிப்பதற்கு ஏற்றதான உடல் உறுப்புகளை அளிப்பான். (அமரர்க்கு அமுது ஈந்த) - அவன் அளித்த சரீரம் போன்றவற்றை வைத்துக்கொண்டு, “எங்களுக்கு நீ வேண்டாம், அமிர்தம் மட்டுமே போதுமானது” என்று கூறுபவர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்து அமிர்தத்தை அளிப்பவன்; (ஆயர்கொழுந்தை) - அப்படிப்பட்ட அமிர்தம் ஏதும் வேண்டாம். நீ மட்டுமே எங்களுக்குப் போதும் என்று உள்ளவர்களுக்காக, அவர்கள் நடுவே அவதரித்தவன்; இப்படியாகத் தன்னையே கொடுப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (அமர இத்யாதி) இப்படி உபயவிபூதியுத்தனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டிச் செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படி கலந்தது. (இனி அகலுமோ) இரண்டு வஸ்துவாகிலன்றோ பிரிக்கலாவது; ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களோபாதி த்ரவ்யமானதுக்கும் நித்யததாச்ரயத்வம் உண்டாகில் பிரிக்கப்போமோ?

விளக்கம் - (அமர இத்யாதி) - இப்படியாக உபயவிபூதிகளைக் கொண்டவனை அண்டிச் சென்ற எனது ஆத்மாவானது, அவனை முற்றிலுமாக அநுபவித்து, அவனும் எனது ஆத்மாவும் ஒரே பொருள் என்று கூறலாம்படியாகக் கலந்து நின்றது. (இனி அகலுமோ) – இரண்டு பொருள்கள் தனித்தனியே காணப்பட்டால்

அல்லவோ பிரிக்க இயலும்? ஜாதி, குணங்கள் போன்று இருந்தால் பிரிக்க இயலாது; ஆனால் உயிரையும் சரீரத்தையும் பிரிக்க இயலாது என்று கூறுவது போன்று உரைப்பது சரியா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஜாதி மற்றும் குணங்கள் போன்று ஆத்மாவுக்கும் இயல்பாகவே உள்ள சேஷசேஷி ஞானம் காரணமாக ஏற்படும் கைங்கர்ய அனுபவங்கள் என்பது நீங்கிய பின்னர் தரித்திருத்தல் என்பது கூடாது அல்லவோ, ஆகவே பிரிக்க இயலாது என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 52)

49. பண்டும் பலபல வீங்கிருள் காண்டும், இப்பாயிருள் போல்

கண்டுமறிவதுங் கேட்பதும் யாமிலம், காளவண்ண

வண்டுந்துழாய்ப் பெருமான் மதுகூதனன் தாமோதரன்

உண்டும் உமிழ்ந்துங்கடாய, மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே.

பொருள் - கருமையான நிறம் கொண்டதான வண்டுகள் அமர்ந்து தேனைப் பருகும்படியான துளசிமாலையை உடையவனும், மது என்ற அசுரனை அழித்தவனும், யசோதைப் பிராட்டியால் கட்டப்பட்ட கயிற்றைத் தனது திருவயிற்றில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் - ப்ரளய காலத்தில் உண்டும், ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வெளிப்படுத்தியும் பாதுகாத்த பூமியின் அழகைப் போன்றதான ஒளி வீசும் அழகிய நெற்றியைக் கொண்டவளே! முன்பு பலவிதமான, நீண்டதான இரவுப்பொழுதுகளை நாம் கண்டுள்ளோம். ஆனால் இந்தப் பரந்த இரவுப்பொழுது போன்ற எதனையும் நாம் இதுவரை பார்த்ததும், கேட்டதும், அறிந்ததும் கிடையாது அல்லவோ?

அவதாரிகை - “ஸர்வேச்வரன் நம்மை விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணிற்றிலனோ?” என்றாறியிருந்தார் முன்பு; காதாசித்கமாய், அநுபவ விச்சேதத்தைப் பண்ணுமதான ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை வைப்பதேயென்னு மாற்றாமை ஒரு பிராட்டி திசையை விளைத்தது. கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாத தலைமகள்தான் ராத்ரி வ்யஸநத்தாலே நோவுபடுகிறபடியைத்தானே சொல்லுகிறாளாதல்; அன்றிக்கே தோழி வார்த்தையாதல்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் குறித்து கவிபாட வைத்தல் போன்றதான விசேஷமான கடாசுஷம் பண்ணமாட்டானோ”, என்று முன்பு காத்திருந்தார். கடந்த பாசரத்தில் அவன் விசேஷமான கடாசுஷம் பண்ணினான் என்பது புலப்பட்டது. அப்போது, “இவ்விதம் செய்த அவன், அவனுடைய அனுபவத்திற்கு இடையூறு செய்வதும், எப்போதாவது அந்த அனுபவம் கிட்டுவதும் ஆகிய ஸம்ஸாரத்தில் நம்மைத் தொடர்ந்து வைக்கிறானே”, என்று பிரிவாற்றாமை கொள்கிறார். இதனால் ஒரு பிராட்டியின் நிலையை அடைந்தார். தலைவனுடன் கலந்து, பிரிந்த காரணத்தால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி உள்ள தலைவி, இரவுப்பொழுதின் காரணமாக, தான் எவ்விதம் நோவுபடுகிறாள் என்பதைக் கூறுகிறாள். அல்லது இவை தோழியின் சொற்கள் என்றும் உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பண்டும் பலபல வீங்கிருள் காண்டும்) இதுக்கு முன்பெல்லாம் ராத்ரி வ்யஸநத்திலே யலைந்து போந்தா ளொருத்தி காணுமிவள்தான். ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவான் அநேகம் ப்ரளயங்களை நீஞ்சிக் கரைகண்டாற்போலே, இதுக்கு முன்பு அநேக ராத்ரி வ்யஸநங்களுமநுபவித்து அவற்றுக்கொரு அவஸாநமுங்கண்டு போந்தோமிறே. (வீங்கிருள் காண்டும்) முன்புமநேகம் வளர்ந்தவிருள் கண்டு போந்தோம். (இப்பாயிருளித்தயாதி) அவ்வளர்த்தியோடே இப்படி பரந்தவிருள்போலே இருப்பதொன்று கண்டறியோம். இவ்விருளைத் தப்பியொதுங்க ஒரு நிழலில்லாதபடி ப்ரளயம் வந்தாற்போலே கண்ட விடமெங்குந்தானே போந்தது. இவ்விருள்போலே இருப்பதொன்றும் நாமுமிதுக்கு முன்பு கண்டறியோம். நம்மோடு ஸஹோதாரிகளாய் ராத்ரி வ்யஸநத்துக்குடல் கொடுத்துப் போந்த ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைப்போலே யிருப்பார்தா னிப்படியிருப்பதொன் றநுபவித்துப் போந்ததாகக் கேட்டறிவது மில்லை. முன்பு ஸம்ஸாரியாய் நின்ற நிலையிலே கண்டநுபவித்தனவும் அநேகம் போந்தது. இவ்விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணினபின்புற்றை பாதகத்வம் முன்பில்லையிறே.

விளக்கம் - (பண்டும் பலபல வீங்கிருள் காண்டும்) - இதே போன்று இதற்கு முன்பு பல இரவுப்பொழுதுகளை இவனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக மிகவும் துன்பத்துடன் கழித்தவள் இவள் ஆவாள். ஸ்ரீமார்க்கண்டேய மஹரிஷி பல ப்ரளயங்களைக் கண்டவர் போன்றே, நாமும் இது போன்ற பல இரவுப்பொழுதுகளில் துன்பம் அனுபவித்து அதற்கான விடிவையும் கண்டு வந்துள்ளோம் அல்லவா என்கிறார். (வீங்கிருள் காண்டும்) - முன்பு மிகவும் நீளமாக வளர்ந்து நின்ற இரவுப்பொழுதைப் பார்த்துள்ளோம். (இப்பாயிருள் இத்யாதி) - ஆனால் அத்தகைய இரவுப்பொழுதுகளின் வளர்த்தி போன்று இன்றுள்ள இரவுப்பொழுதின் வளர்த்தி உள்ளதை இதுவரை நாம் கண்டதில்லை. இதிலிருந்து ஒதுங்கித் தப்புவதற்கு ஏற்ற இடம் இன்றி, ப்ரளயம் வந்தது போன்று, காணும் இடம் எங்கும் இந்த இரவுப்பொழுது நிறைந்துள்ளதே! இத்தகைய இரவு போன்று உள்ளது எதனையும் நாம் இதற்கு முன்பு கண்டதில்லை. நம்மைப் போன்றே இந்த இரவுப்பொழுதால் துன்பம் அடைந்து, நம்மை ஒத்தவர்களாக உள்ள ஸ்ரீஜனகரின் புத்ரியாகிய சீதாப்பிராட்டியார் போன்றவர்கள் கூட, இப்படி ஒரு இரவுப்பொழுதைக் கண்டு அனுபவித்ததாகத் தெரியவில்லை. முன்பு ஸம்ஸாரிகளாக நின்று அனுபவித்த இரவுப்பொழுதுகள் பல உண்டு; பின்பு பகவத்ஞானம் ஏற்பட்டவுடன் பல இரவுகள் கழிந்துள்ளன. ஆனால் இவன் நம்மை இவ்விதம் விசேஷமாகக் கடாசஷம் செய்த பின்னர், நமக்கு இந்த இரவுப்பொழுது செய்கின்ற துன்பங்கள் இதற்கு முன்பு இருந்ததில்லையே!

வ்யாக்யானம் - (காளவண்ணன்) இவ்விருள் பாதகமாம்படி பண்ணிற்று ஓரிருளையிட்டுக் காணும். “இருளன்னமா மேனி” யைக் காட்டியாயிற்று. போக யோக்யமான காலத்திலே அவ்விருளோடு போலியான வடிவைக் கொண்டு வந்தணையாமை யாயிற்று இது பாதகமாகைக்கடி. (வண்டுந்துழாய்) ஒப்பனையால் வந்தவழகைச் சொல்லுகிறது. (மதுசூதனன்) இவற்றால் வந்த போக்யதையை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியை அம்மதுவைப் போக்கினாற்போலே போக்குமவன். (தாமோதரன்) உகப்பார்க்குக் கட்டி வைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருக்குமவன். (உண்டுமியாதி) உண்பது உமிழ்வதாய்க் கொண்டு நடத்துகிற. (மண்ணேரன்ன) அவனுக்கு ரக்ஷயமாமிடத்து பூமியோடு நேரொத்த. இது தலைமகள் வார்த்தையானபோது, பூமி ப்ரளயத்தில் கரைந்து போகாதே கிடந்தவோபாதி இந்த ராத்ரி வ்யஸநத்தைத் தப்பி என் ஸத்தை கிடந்தது உன் ஸந்நிதியாகையிறே. தோழி வார்த்தையானபோது, தன்னுடைமையை யழியக்

கொடுப்பா னொருவனன்று காணவன்; தான் படாதது பட்டு நோக்குமவன்காண்; ப்ரளயத்தில் பூமியையழிய விட்டிராதவோபாதி உன்னை ராத்ரி வ்யஸநத்தில் விட்டிரான்காண். (ஒண்ணுதலே) அவனுடைமை யென்கைக்கொரு த்ருஷ்டாந்தஞ்சொன்னோ மித்தனையன்றோ? உனக்கொப்போ அம்மண்? அவனுக் காகர்ஷகமான வடிவழகுள்ளது உனக்கன்றோ?

விளக்கம் - (காளவண்ணன்) - இத்தகைய கருமையான இரவுப்பொழுதை, நமக்குத் தீமை செய்யும்படிச் செய்தது, ஒரு இருள் போன்ற கருமை மூலமே என்பதை அறிவாயாக. பெரியதிருவந்தாதி (26) - இருளன்ன மாமேனி - என்னும்படி, கருமையான தனது திருமேனியைக் காண்பித்து அல்லவோ இவ்விதம் செய்தான்? இன்பமாக இருந்த காலத்தில் இந்த இரவுப்பொழுதுக்குப் போலியாக உரைக்கலாம்படியான திருமேனியின் வடிவழகு, கூடி வந்து அணைக்காதபடி நின்ற நிலையே இந்த இரவு இப்போது நம்மை வாட்டுவதற்குக் காரணமாகிறது. (வண்டுண்துழாய்) - அலங்காரங்களால் வந்த வடிவழகை உரைக்கிறார். (மதுசூதனன்) இத்தகைய அழகு மூலம் ஏற்படக்கூடிய இன்பத்தை அனுபவிப்பவர்களுக்கு நேரக்கூடிய தடைகளை, மது என்ற அரக்கனை அழித்தது போன்ற நீக்கிக் கொடுப்பவன். (தாமோதரன்) - தன்னைக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்பவர்கள், தன்னை கட்டி வைத்துக் காணலாம்படி அடங்கி நிற்பவன். (உண்டுமித்யாதி) - உண்பதும், உமிழ்வதும் என்று. (மண்ணேரன்ன) - அவனால் காப்பாற்றப்படும் வஸ்து என்று உரைக்கும்போது, இந்தப் பூமி போன்றவள் என்று கூறலாம்படி. இந்தப் பாசுரம் தலைவி உரைத்ததாகக் கொண்டால் - பூமியானது ப்ரளயத்தில் சிக்குண்டு அழிந்துவிடாமல் இருந்தது போன்று, இந்தப் பிடியில் இருந்து தப்பித்து எனது இருப்பு உள்ளது என்றால் அது உன்னுடைய துணையால்தான் - என்று கருத்து. இதனைத் தோழி உரைப்பதாகக் கொண்டால் - தனது உடைமை அழிந்து போகும்படியாகப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பவன் அவன் அல்லன் என்பதை உணர்வாயாக; ஆதரவுடன் பார்ப்பவன் அவன் ஆவான்; ப்ரளயத்தில் பூமியை எவ்விதம் அழியாமல் காப்பாற்றினானோ அது போன்று, இந்த இரவின் துன்பத்தில் இருந்தும் உன்னைக் காப்பாற்றுவான் அல்லாது அப்படியே விடமாட்டான். (ஒண்ணுதல்) - அவனுடைய உடைமையான பொருள் நீ ஆவாய் என்று கூறுவதற்காகவே பூமியை ஒரு உதாரணமாக உரைத்தேன். அதாவது பூமி அவனுக்கு எவ்விதம் உடைமையோ அது போன்று நீயும் ஆவாய்

என்பதே இங்கு உதாரணம்; ஆனால் அந்தப் பூமி உனக்கு ஒப்பாகுமோ? அவனைக் கவர்ந்து இழுக்கின்ற வடிவழகு என்பது உனக்கு மட்டுமே அல்லவோ உள்ளது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்